

ingen som helst Grund til at vise de kommunale Ligningsmyndigheder den Mistillid, som Skatteraadene Bevarelse giver Udtryk for. Statsskatten afgiver jo Grundlag for Kommuneskatten, og de kommunale Ligningsmyndigheder ville derfor være nødte til, naar de ville have Indtægt for Kommunen, at finde Skatteindtægten, saaledes, at Staten ogsaa kan faa sit. Jeg ved ganske vist, at der er en enkelt Undtagelse, nemlig med Hensyn til Formueskatten, som Staten skal have, men Kommunen ikke, men skulde der være en Mangel, kan man afhjælpe den ved at etablere ogsaa en kommunal Formueskat. Derved ere vi ude over den Vanskelighed, saa skulde de kommunale Ligningsmyndigheder nok finde Formuerne, hvor de ere, og Staten faa sit Provenu. Ved Siden deraf vil det være en stor Behagelighed for Skatteyderne at komme af med denne Institution. Nu er Forholdet det, at naar en Mand vil klage over en for høj Skatteansættelse, drejer det sig i Regelen baade om Skatten til Staten og Skatten til Kommunen, og saa skal han indgive Klage to forskellige Steder, men hvor mange Skatteklagere staa dette egentlig fuldt klart? I hvert Fald ved jeg, at det hyppigt sker, at man glemmer at klage det ene Sted, og saa faar man maaske en Nedsættelse det ene Sted, men ikke det andet; der kommer Kludder i det hele, opnaas ikke synderligt, og Grunden er den, at vi have for mange Kokke, der ødelægge Maden.

Jeg ved, der vil blive indvendt mod dette Standpunkt, at Skatteraadene ere nødvendige, for at der kan være en vis Ensartethed i Ligningen. Det kan være, at den Gang, man vedtog disse Skatte-love, vare de nødvendige for at sikre sig denne Ensartethed til en Begyndelse, at Skatteraadene altsaa den Gang havde en Opgave, men i hvert Fald kan man sikkert være enig om, at denne Opgave eksisterer ikke mere, at de ikke behøves af Hensyn til Ensartetheden. Denne Ensartethed maa være kommen ind i Ligningerne i de Aar, der ere gaaede, og de Myndigheder, der ere tilbage, kunne udmærket sørge for, at den bevares, saa af Hensyn til den behøver man ikke at ofre 1/4 Mill. Kr. paa Skatteraadene. Saa ved jeg, der vil komme en anden Invending, nemlig at Skatteraadene ere et nødvendigt Mellemlid mellem Skattedepartementet og Skatteyderne. Det tror jeg ikke paa, der er Mellemlid nok i Forvejen. De kommunale Myndigheder kunne udmærket

erstatte Skatteraadene paa dette Omraade, og hvis man ikke har fuld Tillid til de kommunale Myndigheder, vil man meget let kunne skaffe anden Erstatning, saa af den Grund behøver man ikke at beholde Skatteraadene. Det tør siges, at Skatteraadene ikke blot, hvad der formentlig fremgaar af, hvad jeg her har sagt, ere overflødige, men at de ogsaa virke generende og til Skade for Kommunerne. Der blev paa det Fællesmøde, jeg gentagne Gange har nævnt, i saa Henseende anført et Eksempel fra Næskov. Jeg kunde supplere det med adskillige, baade fra den Kommune, jeg hører hjemme i, og fra andre, men jeg skal undlade det af Hensyn til Tingets Tid. Jeg mener, at man kunde spare den 1/4 Mill. Kr., der betales for det Arbejde, som alligevel ikke bliver udført af Skatteraadene, og at hvis det Arbejde, som de skulde gøre, bør honoreres, kunde man give en Del af Beløbet til de kommunale Myndigheder, som have et stort Arbejde og tillige udføre den store Del af det Arbejde, der paahviler Skatteraadene, og i Regelen kun faa Utak derfor, og saa kunde Resten gaa i Kommunernes Kasse som Erstatning for de 1,200,000 Kr., man nu er i Færd med at berøve dem.

Det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) mente, at Overskatteraadene kunde træde i Stedet for Skatteraadene, og jeg kan tiltræde denne Tanke, for saa vidt angaar det nødvendige Korrektiv til Ligningsarbejdet, men det er ganske vist efter min Mening kun den mindste Del af Skatteraadene Virksomhed. Det øvrige af det Arbejde, der paahviler Skatteraadene, kan man efter min Mening overdrage de kommunale Ligningsmyndigheder. Af dem vil det blive varetaget meget godt, og der bliver det allerede nu udført. Jeg haaber, at der i dette Ting er saa megen Sans for fornuftig Sparsommelighed, at vi til tredie Behandling kunne enes om en Ændring af Lovforslaget i den Retning, jeg her har paapeget.

Dermed skal jeg forlade Skatteraadene og beskæftige mig med forskellige andre af de Loven vedrørende Ting. Regeringen har i § 5 foreslaaet, at der fremtidig af Dagpenge og Rejsegodtgørelser skal svares Skat af Halvdelen af Beløbene, naar de, der modtage dem, nødes til i Kraft af de Hverv, der paahvile dem, at være borte fra Hjemmet, ellers skal det hele beskattes. Hertil foreslaar Flertallet under Nr. 19 følgende Ændring: Under d. udgaar i sidste Linie: „Halvdelen af de oppe-